

El nervi esportiu de Badalona

Poques ciutats s'identifiquen tant amb un club esportiu com ho fa Badalona amb el Joventut. Al "bressol del basquetbol", després de l'eufòria d'haver guanyat el títol de la Lliga 90-91, ja es pensa en la Lliga Europea, que la Penya podrà jugar en el nou pavelló olímpic.

Aquest triomf significa més que una Lliga. Acaaba amb els tabús i marca la diferència entre el fracàs i la glòria", deia Jordi Villacampa després d'aconseguir derrotar el FC Barcelona per 81-78 el passat 19 de maig al Palau Sant Jordi. El Joventut de Badalona acabava de proclamarse campió de Lliga amb un clar 3-1 en el *play-off* final.

La frase del jugador internacional resumeix molt bé el sentiment de molts badalonins, ja que el Joventut havia estat acusat reiteradament de ser "l'etern segon" i de no tenir mentalitat de guanyador quan es trobava en els moments decisius. Tots els jugadors de l'equip eren conscients que, després de tretze anys de no guanyar la Lliga i d'haver encarrilat la final amb dos partits guanyats a Badalona, no se'ls perdonaria tornar a casa sense la copa més preuada.

A la una del migdia del diumenge 19, els carrers de Badalona eren buits. Malgrat el bon temps, a les terrasses de la Rambla no hi havia la gentada de cada festiu, en un lloc que manté la tradició de fer el vermut a l'aire lliure davant del mar. Tothom era a casa o a dins dels bars, mirant per la tele la retransmissió del decisiu partit de bàsquet. El partit fou igualat però la balança es decantà en els últims segons per la Penya. I tota l'eufòria continguda va esclatar de sobte.

En pocs minuts, Badalona va quedar col.lapsada de cotxes fent sonar els clàxons i de grups amb banderes catalanes i verd-i-negres que cantaven i corejaven eslògans. Per tots

La Penya ha demostrat que no té complexos d'etern segon.

XAVIER ASO

els barris se sentien petards i traques. "Ja era hora, ens ho mereixíem", comentaven els badalonins. Més de set-mil aficionats van ocupar materialment el Pavelló de la Penya, i van esperar una hora i mitja que arribés l'autobús de l'equip. Quan els seus components van entrar a la pista, es va produir el deliri col·lectiu: abraçades, xampany a dojo, jugadors i entrenador portats a les espatlles dels aficionats i el crit continu de "campions, champions". La celebració va continuar aquella nit en una coneguda discoteca de la ciutat i l'endemà, dilluns, amb l'ofrena del títol a l'Ajuntament, que omplí a vessar la plaça de la Vila i els carrers dels voltants d'una gentada enfervorida.

Arribar a ser campions no havia estat una casualitat, sinó el fruit d'un treball que arranca de fa molts anys però que s'ha concretat positivament aquesta temporada. El Joventut va estrenar patrocinador nou: la corporació bancària Banesto, propietària del polígon badaloní de Montigalà-Batlòria, on es construeix la Vila de Premsa de Barcelona'92. Això va fer canviar una vegada més el nom oficial de l'equip, que va passar a ser Montigalà Joventut, quan anteriorment les marques Ram i Ron Negrita havien precedit el nom històric, que el club exigeix mantenir al darrere.

Una altra novetat de la temporada va ser el canvi d'entrenador. El fitxatge de Lolo Sainz, un home vinculat durant 34 anys al Reial Madrid, va agafar per sorpresa bona part de l'afició. La temporada anterior, el Joventut havia tin-

Rafa Segura i Harold Presley celebren el triomf en la lliga.

XAVIER ASO

gut dos entrenadors: el nord-americà Herb Brown, que va ser destituït a mitja lliga perquè no s'entenia amb la directiva, i Pere Martínez, un jove de la casa que va portar l'equip a la consecució de la segona Copa Korac de la seva història, en guanyar l'Scavolini de Pésaro, al març del 1990. Però Martínez, igual com Alfred Julbe uns anys abans, tot i ser molt estimat pel públic de Badalona, no tenia l'agressivitat i la maduresa que calia per inculcar als jugadors una mentalitat de campions. Així, la directiva va decidir-se per un triomfador nat, Lolo Sainz, guanyador de 8 lligues i 4 títols europeus amb el Madrid. Casat amb una catalana, Sainz es va identificar ben aviat amb l'ambient de bàsquet que hi ha a Badalona i es va posar l'afició a la butxaca. "Vinc a Badalona a guanyar-ho tot", va declarar poc després de ser fitxat. De moment, els ha aconseguit la Lliga.

La final d'enguany ha posat de manifest de nou que el FC Barcelona i el Joventut són, en bàsquet, els rivals més directes. I entre les dues aficions es va forjant alguna cosa més que rivalitat. Els seguidors verd-i-negres han substituït el

"boti, boti, boti, espanyol el qui no boti", crit habitual dels boixos nois del Barça, per un casolà "...culé el qui no boti", que demostra clarament qui és l'enemic. Una altra mostra: al Palau Sant Jordi, una pancarta ben visible deia el dia de la final, referint-se a la Penya; "Sou el Madrid de Catalunya". Aquesta frase tan dura reflecteix una idea generalitzada entre els barcelonistes: "El Joventut només serveix per fer-li la punyeta al Barça", diuen, "i quan juga contra el Madrid, sempre perd". A la Penya se li ha negat sovint la catalanitat, per allò de "qui va contra el Barça, també va contra Catalunya", i de vegades se l'ha comparat a l'Espanyol, l'únic equip català que en futbol ha rivalitzat mínimament amb el Barcelona.

A Badalona, les coses es veuen des d'un altre angle: "Els culés accepten que hi hagi altres equips catalans sempre i que no facin nosa al Barça, però quan un equip destaca no ho suporten. Llavors, intenten destruir-lo a base de fitxar-ne els millors jugadors". El mateix president del Joventut, Lluís Conesa, ho deia l'altre dia des del balcó de l'ajuntament: "Hem demostrat que no tan sols calen

diners per fer un gran equip". Aquesta afirmació té com a rerefons el cas d'alguns jugadors formats a la Penya que han acabat sent fitxats pel Barça.

El que diferencia realment aquests dos clubs és que el Barça és sobretot un club de futbol amb seccions d'altres esports, i la Penya és únicament i exclusivament un club de bàsquet. Un club, a més, profundament arrelat a la ciutat on va nàixer, l'any 1930, sota el curiós nom de Penya Spirit of Badalona (d'aquí li ve el qualificatiu amb el qual se'l coneix carinyosament). Un club que fa de nervi esportiu a una ciutat que és la tercera de l'estat espanyol en nombre de llicències federatives de bàsquet, després de Madrid i Barcelona. Un club que té una escola de formació de jugadors molt eficaç, amb més de 2.000 participants en totes les categories d'edats, tant masculines com femenines. Un club, en definitiva, que ha fet conèixer el nom de Badalona arreu del món.

El Joventut campió afronta la pròxima temporada amb una millora important: podrà jugar tots els seus partits en el nou Palau d'Esports de Badalona, construït per allotjar-hi el

torneig olímpic de bàsquet durant els Jocs de 1992. L'Ajuntament, que n'és el propietari, l'ha cedit al club per quinze anys, en un conveni signat recentment. El nou pavelló té una capacitat per a 13.000 espectadors i això permetrà d'augmentar el nombre de socis. Des de fa uns anys, la inscripció de nous socis estava paralitzada i la capacitat limitada del pavelló propietat del club feia impossible superar els 5.000. L'objectiu ara és arribar a la xifra de 8.000 socis, gens menyspreable per a una ciutat de només 220.000 habitants.

La primera edició de la Lliga Europea, en la qual el Joventut participa, juntament amb el Barça i l'Estudiantes, permetrà de posar a prova aquesta instal·lació olímpica. Amb un disseny modern i funcional, una visió excel·lent de la pista des de qualsevol punt de les grades (tenen forma el·líptica) i tots els equipaments tècnics exigibles a un recinte d'aquesta categoria, en nou Palau de Badalona és a punt per rebre el millor bàsquet europeu. Amb l'equip campió de Lliga, el futur de la Penya es veu més esperançador que mai.

Joan Vila i Triadú